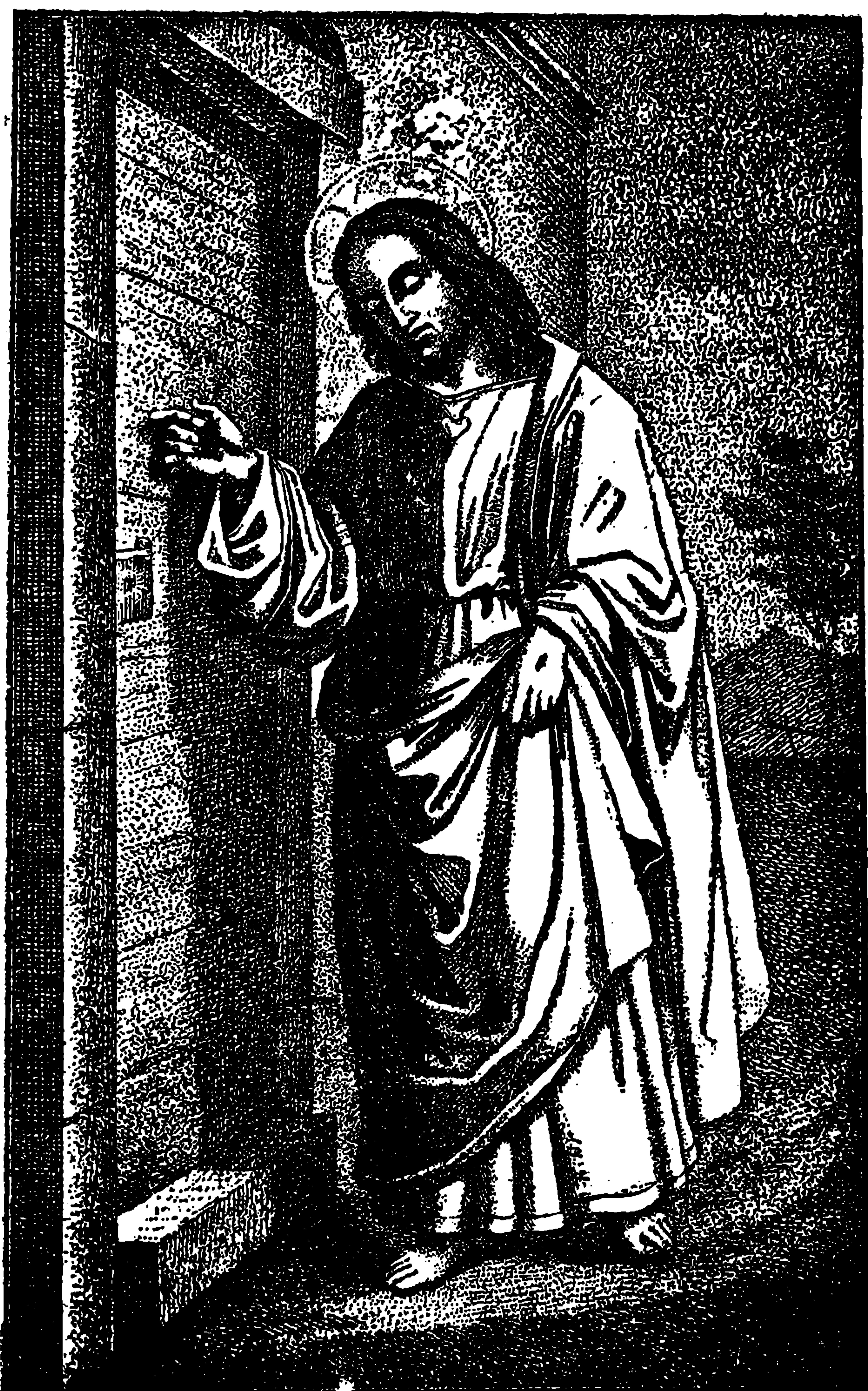
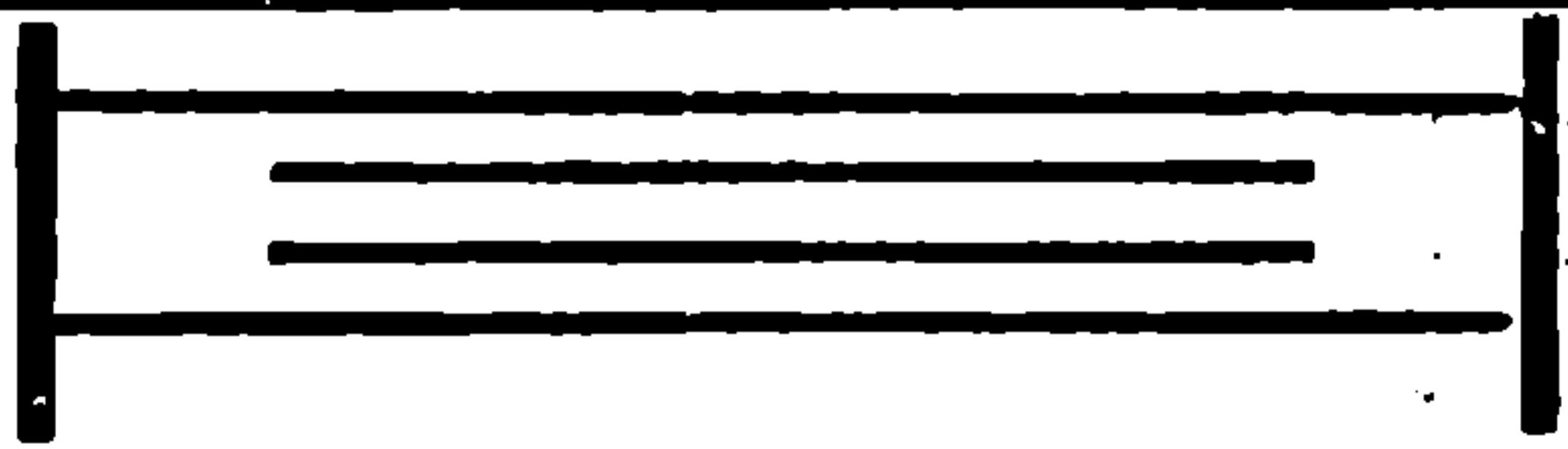

БЛАГОВЪСТНИК

РÔЧНИК XII.
РÔК 1932.

ОКТОБЕР
ЧИСЛО 10.

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО,
РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ В УЖГОРОДѢ, УЛ РАКОВЦІ 54.

Вже выйшовъ молитвенникъ для греко-католиковъ печатаный латинскими буквами.
Назва сего молитвенника
„SKARB DUŠI“

красный, читкий друкъ, форматъ 7×11 цм. сторонъ 384;
змѣсть его въ слѣдующий.

	str.		str.
Korotký Katechizm	5	Nedila vsich Svatych	267
Molitvy povsednevni	29	Prazdnik Presv. Eucharistiji . . .	268
Molitvy utrennyja	38	Prazdnik Presv. Serdea Isusov. .	272
Molitvy večernyja	45	<i>Tropari i kondaki prazd. ciloho roku</i>	
Molitvy podcas Sluzby Božej . . .	51	Obrizanije Hosp. i Prazd. sv. Vasilija Velikoho	276
Molitvy pered špovideju	70	Nedila pered Prosviščenijem . . .	279
Molitvy pered sv. Príčastijem . . .	86	Predprazd. Prosviščenija	280
Molitvy po sv. Príčastiju	90	Naveč. Bohojavlenija	281
Molitvy do Najs. Serdea I. Christa	95	Bohojavlenje Hospodne	282
Molitvy do Preč. Divi Marii	99	Nedila po Bohojavleniju	286
Molitvy do Svatych	105	Trech Svjatitelej	287
Molitvy v den Imjanin	109	Striteniye Hospodne	288
Cin Veteral	116	Blahoviščenje Presv. Bohorodicy	290
Iz Utreni	129	Sv. velikomuč. Heorhija	292
Božestvenna Liturgija	145	Roždestvo sv. Joanna Krestitela .	294
Tropari i Kondaki voskresni	173	Sv. Apostolov Petra i Pavla	295
Tropari i Kondaki dnevni	183	Sv. Apostolov Kirila i Metodija .	297
Tropar na vsjakoje prošenije	190	Nedila sv. Oteev	298
Tropar blahodarstvenny	193	Sv. Ilij Proroka	300
Pisňa blahodarstvenna	195	Preobraženije H. N. I. Christa .	301
Tropari i Apostoly o usopšlch . .	198	Uopenije presv. Bohorodicy	305
Tropari i Kondaki sv. Četyredesiatnicy i Pjatdesiatnicy.		Uslaveniye C. Holevy sv. J. Kres.	307
Nedila Mytarja i Farideja	206	Roždestvo Presv. Bohorodicy . . .	308
Nedila bludnogo syna	208	Vozdvizhenije Čestnoga Kresta . .	310
Nedila mjasopustna	209	Pokrov Presv. Bohorodicy	313
Nedila syropustna	210	Nedila sv. Oteev	315
Nedila 1. vel. posta	210	Prazdnik Čarja Christa	316
Nedila 2. vel. posta	212	Sobor Arhistratiha Michalla . .	320
Nedila 3. vel. posta	213	Sv. svjatemuč. Josafata	321
Nedila 4. vel. posta	214	Vved. ve ehram Presv. Bohorodicy	323
Subota Akaftistova	215	Sv. Nikolaja Čudotvorca	325
Nedila 5. vel. posta	216	Neporečne začat. Presv. Bohorod.	326
Subota Lazareva	216	Nedila sv. Praoteev	328
Nedila evitenošna	218	Predprazd. Roždestva HNICH . .	331
Velikiij četver	231	Navečerija Rožd. Christevoho .	332
Velika subota	223	Roždestvo HNICH	333
Nedila Paschi, utreňna voskresna .	226	Sobor Presv. Bohorodicy	338
Ponedjlok svitly	248	Nedila po Roždestvu Christevom .	340
Vtorak svitly	248	Sv. Pervomuč. Štefana	342
Nedila Tomina	249	Cin na blahoslovenije sv. Tajnami .	344
Nedila Mironosie	250	Pisň na Roždestvo	347
Nedila rođablenično	251	Pisň k Presvlatoj Trojci	354
Prepolovenije pjatdesiatnicy	252	Pisň k Sv. Serdeu I. Christa .	356
Nedila Samarjanini	253	Pisň v čest Božej Materi	359
Nedila slipourođešnico	254	Pisň pod svjatym Krestom	364
Voznesenije Hospodne	255	Pisň k sv. Nikolaju	365
Nedila sv. Oteev	259	Kalendar ciloho roku	367
Nedila Pjatdesiatnici	261	Paschalija	379
Ponedjlok sv. Duha	264		

Оправленій стоить 6 Кч., въ почтою 7 Кч.

При замовленихъ адресуйте: Выдавництво Чина св. Василія В. въ Ужгородъ.

БЛАГОВѢСТНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед.
Выдавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.
Выходить 1-го кожного мѣсяця

Вѣдомъчес. Редакторъ:
о. Теофанъ Скиба ЧСВВ

Предплата на цѣлый рбкъ 10 Кч.
за границею 17 Кч.; до Америки
побѣ дол. — Одно число 1 Кч.
Выходить 1-го кожного мѣсяця

Пятьдесятлѣтия Вѣдновы Чина св.
Василія Великого.
1882—1932.

(Продовження.)

На жаль монастырь у Грушовѣ въ другої половинѣ XIII.
вѣку переставъ істинувати. Мабуть зруйнувавъ його
Юрій II. Раковцій року 1657. якъ вертавъ зъ польского
походу.

Третій давній монастырь Василіянський названий
Уголський або Заневий. Вонъ зачавъ істинувати зъ селомъ
Углею, але котрого року не знати.

Четвертий монастырь Краснобродський не много мо-
лодший вѣдь Мукачевського монастыря. Початки його
сягають XIV. столѣтя.

Такъ повставали монастырї Василіянськї однѣ за
другими. На жаль задля браку жерель мало знаємо про
житя монаховъ Василіянъ въ столѣтю XV. XVI. XVII.

Замѣтна подія відбулася въ монастырї на Чернечої
Горї р. 1640. На самъ праздникъ св. Николая, коман-
дантъ Мукачевського замку Балингъ приказавъ арешту-
вати тодїшнього епископа Тарасовича Василіянина. Въ
часѣ, коли вонъ кончивъ св. Лѣтургію, увійшли вояки
до церкви, одорвали одь св. престола епископа, не до-
зволивши розобрatisя зъ архиерейськихъ одежей, попро-

вадили черезъ Мукачево на замокъ, де заперли у вязницѣ. Два роки просидѣвъ епископъ у темницѣ. Высвобождений, уже не мѣгъ вернути на Чернечу Гору, але проганый, ограбленый дожидавъ свого вѣку на Угорщинѣ, де й померъ.

Про епископа Тарасовича не знаємо звѣдки бувъ родомъ, де и якъ школы скончивъ. Вѣдомо лише, що вонъ бувъ на тодѣшнѣ часы чоловѣкомъ освѣченымъ, говоривъ добре по латинѣ та и іншими мовами и бувъ быстрымъ богословомъ, якъ пише за нього Митрополитъ Левъ Кишка.

Яка причина його увязненя? Зъ початку Тарасовичъ з'єднувавъ собѣ прихильнѣсть князя Георгія Раковція, але коли ставъ епископомъ, вѣдносины заострилися. Епископъ Тарасовичъ визитувавъ свою епархію. Вѣрники його були закрепощенї. Паны особливо кальвины зъ погордою вѣдносилися не лише до своїхъ пôдданыхъ, але и до священниківъ. Священники на зверхъ не вѣдрожнювались вѣдь другихъ селянъ. Вони такожъ робили панщину и панъ мѣгъ безкарно увязнити священника та тѣлесно покарати. Образованя священниківъ було дуже низке.

Епископъ Тарасовичъ хотѣвъ пôднести свою епархію зъ тої нужди и упадку. Одинокимъ выходомъ зъ того понижуючого становища було приняття св. Унії, бо черезъ се духовенство дôстало бы права рôвнѣ латинському духовенству. Увôльнилося бы вѣдь панщини и тихъ понижень, якихъ зазнавало вѣдь пановъ кальвинівъ.

Епископъ почавъ робити стараня въ справѣ приняття св. Унії; въ той цѣли поїхавъ до Ясо, щобы тамъ поинформуватися. Але про се скоро довѣдався князь Раковцій. Якъ епископъ вернувъ домовъ, князь остро напомнувъ епископа и заборонивъ и думати про Унію. Епископъ на зверхъ улягъ, въ серцю одначе не переставъ отомъ думати. Зрозумѣвъ вонъ, що много не зробить, якъ

самъ одинъ прийме Унію. Вонъ мусить мати помочниківъ, котрѣ бы помогли поширити и дальше провадити зачате дѣло. Тому спроваджує монаховъ Василіянъ зъ поза Карпать, имъ передає реформу Мукачевського монастыря. Запрошенъ Василіяни отворили школу, правдоподобно новиціятъ; але не могли довго працювати. Князь велѣвъ увяzenити епископа. При арештованю забрано епископови все його майно, документы, а чужихъ монаховъ прогнано.

Настали бурливѣ часы. Монастырськѣ добра загарбавъ князь.

Слѣдъ додати, що монахамъ Василіянамъ реформы Рутського (Митрополита Київського) треба завдячити, що епископъ Тарасовичъ принявъ Унію. Черцѣ Василіяни висше згаданоѣ реформы працювали на Чернечої Горѣ ажъ до половини XVIII. столѣтя. Ихъ заслуга такожъ, що монахи на Чернечої Горѣ почали себе называть, зглядно підписуватися: Чина Св. Василія Великого. Передтymъ себе называли лише черцями. Наслѣдникъ еп. Тарасовича на епископскомъ престолѣ Партеній Ростошинський (1648—1670) бувъ перший, который заєдно підписувався ЧСВВ.

Въ найбôльшомъ розквѣтѣ знаходився Чинъ Василіянський въ XVIII. столѣтю, осколько можна судити по рукописахъ того столѣтя. Тодѣ то повстають премногѣ монастырѣ. Ось списъ новыхъ монастырївъ:

въ Боронявлѣ р. 1716. въ Драговѣ р. 1705. въ Кричовѣ р. 1693. въ Углѣ або Заневѣ (початокъ незнаний) въ Вульховѣ около 1708 р. въ Бедевлѣ р. 1719. въ Бѣллій церквѣ (початокъ незнаний) въ Бычковѣ около 1719. р. въ Джуличѣ р. 1692. въ Барсановѣ р. 1711. въ Євдѣ р. 1709. въ Мойсею р. 1682. на Вышній Вышшавѣ р. 1719.

Кромъ того були монастырї: въ Маломъ Березнѣ, Биксадѣ, Буковци, Имстичовѣ, Зарѣчю.

Причина розвою житя монашого лежить въ томъ, що въ монастырѣ на Чернечої Горѣ заведено правила монашѣ Рутського (Митрополита Київського).

Тѣ правила перенятѣ духомъ святости и ревности. Початокъ имъ такий:

„Цѣль житя Чернечого есть: бути досконалымъ чоловѣкомъ, статися Богу подобнымъ... та ближнього словомъ, дѣломъ, прикладомъ побожного житя, потягати до Божої любови.

Монахъ повиненъ одречися сатаны, всѣхъ дѣлъ його; мусить полишити міръ и усе, що на свѣтѣ есть; одречися повиненъ чернець самого себе, взяти крестъ свой, черезъ умертвленя розуму и волї своєї, а наконець послѣдувати за Ісусомъ Христомъ черезъ вправу въ чеснотахъ: добровольного убожества (нищеты), чистоты и послушенства.

Убожество вимагає вѣдь монаха, щоби ничего не мавъ власного и бувъ вдоволеный рѣчами простыми.

Чистота творить монаха ровнимъ Ангеламъ; чистота не лише супружество забороняє, але и всяку пожадливості тѣлесну. Чернець повиненъ стерегтися гнѣву, ненависти, брехнѣ, гордости.

Посухъ есть головою житя монашого. Монахъ у всѣмъ повиненъ слухати свою старшину, хотїй бы се було трудне и змысламъ супротивне.

О спольномъ житю — довше говорять тѣ правила Рутського. — Якъ монахи повиннѣ взаимно любитися, себе чествувати.“

Епископъ Мукачевський Іванъ Малаховський просивъ черцівъ Василіянъ зза Карпатъ о підмогу новиціяту на Чернечої Горѣ.

Тодѣ р. 1672. правдоподобно черцівъ оживленѣ духомъ св. Йосафата и Рутського занесли тѣ прекраснѣ правила монашого житя на Чернечу Гору. На тихъ правилахъ

выходило не мало ревныхъ, святыхъ Василіянъ въ XVIII. столѣтю.

Такъ Йосифъ Годермарський Василіянинъ именований въ р. 1707. черезъ цѣсаря Йосифа епископомъ Мукачевськимъ, але Апостолська Столиця не хотѣла сього именованя потвердити. Тодѣ Годермарський зрецся епископства и стає архимандритомъ Чина Василіянського. Вонъ бувъ ученымъ чоловѣкомъ. Фильософичнѣ и теологичнѣ студія скончивъ у Тарнавѣ. Вызначався надзвычайною енергією та побожностю. Зъ великимъ запаломъ береться до поднесеня монашого житя и скликує на помочь черцѣвъ зъ Лаврбовського монастыря (монастырь въ Галичинѣ близко Старого Самбора).

(Продовження слѣдує.)

Безвѣрки.

Одного разу ъхавъ собѣ одинъ священникъ залѣзницею въ товариствѣ колькохъ людей. Въ дороѣ присѣвся до нихъ якийсь панокъ, а чуючи про розмову на тему религійну, яку вели мѣжъ собою подорожуючѣ, зачавъ глумитися зъ ихъ вѣры а вконцѣ каже до нихъ гордо: „Я въ ничо не вѣрю“. Священникъ чуючи такий гордый высказъ каже тодѣ до нього: „Пане, вы вѣрите дуже много, вы вѣрите бѣльше, якъ мы всѣ разомъ“. Се зацѣкавило недовѣрка и зачавъ настоювати на священника, щобы йому таки сказавъ, въ що вонъ бѣльше вѣритъ, якъ другъ присутнѣ. Священникъ зволѣкавъ зъ вѣдповѣдю — доперва, коли незнакомый дуже наприкрявся, а ще й запевнивъ, що не образиться, священникъ каже йому таке: „Пане, вы вѣрите, що вы дуже мудрѣ. Я однакъ можу васъ запевнити, що никто зъ насъ въ се не вѣритъ“. Всѣ зареготалися а недовѣрокъ высѣвъ на найближшой стаціѣ. Ся дотепна вѣдповѣдь має въ собѣ велику правду, яку можна сказати всѣмъ недовѣркамъ. Мы на кожному кроцѣ можемо про се переконатися, яке высоке поняття про свой розумъ и науку має кождый безвѣрокъ.

Каждый уважає себе дуже ученымъ, просвѣченымъ, що може и є въ силѣ думати про рѣчи, якъ йому выдаються, не оглядаючися на нияку повагу, навѣть повагу Божу. Дуже часто таїй ученый, но лишь у своихъ очахъ, вѣру оставляє простолюдинѣ, а вонъ самъ,

уважає себе до ученыхъ, що своимъ розумомъ творять собѣ религію и мораль уважаючи себе про такихъ, що вони зовсімъ не є обов'язанъ слухати якось другої поваги хочбы и Божої.

Св. Петро каже намъ „розумно вѣрити“. Вѣра є розумне підданяся підъ неомильну повагу Обявленя Наймудрѣшого Бога й тому не противиться розумови, но розумъ нашъ усовершає и утвержде нась у вѣри. „Плитка наука вѣводить вѣдъ Бога, глибока зближує до Бога. — каже фільософъ Баконъ.

Житя св. Йосафата Кунцевича ЧСВВ.

Хитръ підступы схизматиківъ.

(Продовження).

Святе з'єдиненя ширилося щоразъ більше. Многъ схизматики бачучи свой блудъ вертали на лоно католицької Церкви. Та се не було по смаку затвердѣлымъ схизматикамъ. Запалали великимъ гнѣвомъ до зєдиненихъ. Шукали якось зачипки, щобы выляти свою лють на стадо Христове и знайшли. Ото зачали домагатися при помочи властей звороту церкви Пресв. Тройцѣ.

Церковь сю выставила жена Альберта князя литовського. Зъ початку була вона деревляна, щойно князь Острогський вымуруувавъ є. Посѣдала вона въ своихъ мурахъ мощъ св. мучениківъ Антонія, Йоана и Евстатія (1345), память ихъ обходимо 14-го апрѣла.

Бувъ тутъ такожъ чудотворный образъ Пресв. Богородицѣ, який після переказу малювавъ св. Евангелистъ Лука. До того церковь Пресв. Тройцѣ була колись церквою ставропигіяльного братства, що завсіди було вороже для зєдиненя. Ну, а теперъ неначе бы на перекоръ сталася осередкомъ зєдиненя. Заходы ихъ були марнѣ. Церковь Пресв. Тройцѣ лишилася зєдиненymъ. Хотѣли вони ще зъ іншої причини взяти церковь а именно, щобы позбутися нового покоління Василіянъ. Знали вони добре, що се будуть борцѣ за зєдиненя на житя и смерть. Отже схизматики хотѣли се дѣло знищити ще въ зародку. Тутъ ужили вони підступу, бо підступъ бувъ, є и буде оружіемъ схизмы.

Зробили заговоръ, а на його чолѣ станули архимандритъ Сѣнчило и протоєрей Вартоломей Зашинський. Перший зъ нихъ, прогнаний монахъ зъ монастыря Супральського а другий, священникъ зъ епархії перемышльської, мусъвъ изза нечесного свого житя уткнити передъ властями. Вони зо слезами въ очахъ, просили митро-

полита Потъя о помилуваня та помочь. Митрополитъ повѣривъ имъ и приймивъ до своеї ласки. Зъ початку удавали, що имъ ходить о розширеня зединеня, одинъ ставъ архимандритомъ, а другий протоєреемъ. Але якъ лише повѣявъ прихильный вѣтрецъ схизмъ, то вони стають виконавцями заговору. Такъ вѣдплатилися митрополитови за ласку и опѣку!

На нарадѣ постановили за всяку цѣну позбутися Рутського, іншихъ монаховъ розбгнати, Йосафата що мавъ славу святости перетягнути до себе. И такъ зробити конецъ зединеню. Щобы се виконати, треба було розлучити двохъ приятельвъ Йосафата и Рутського.

Въ маю р. 1608 архимандритъ Сѣнчило виславъ Рутського за якоюсь орудкою двайцять миль вѣдъ Вильна. Якъ лише Рутський виѣхавъ, сейчасъ Сѣнчило приклікавъ до себе Йосафата. Тутъ вже находилися и іншѣ схизматики. Знаючи о його любови до руської церкви, постановили вдарити на сю струну. „Ходить намъ“ казали вони „о спасеня руської церкви, обряду, языка, на котрѣ настає митрополитъ, хотячи всѣхъ перетягнути на латинську вѣру. Дивися на зойки та страданя твоєї матери, руської церкви, прийди єсть чимскорше зъ помочю. Стародавне православе есть у великої небезпекї, якъ ты прилучишся до насъ то зможемо боронитися“. На се Йосафатъ смиreno вѣдовѣвъ: „Моя помочь не на много придастъся для васъ; отъ отець Рутський противъ васъ повстане и знищить вашъ намѣры“.

„Нема чого лякатися“ закликали схизматики, „якъ лише ты зъ нами будешъ то мы маємо способъ Рутського позбутися разъ на завсѣди зъ Вильна“. Але ничего не помогло, нѣ просьбы, нѣ обѣгницї, Йосафатъ ставъ при своимъ.

Сѣнчило видячи що його післаництво не удалось, розлючений вдаривъ Йосафата въ лицѣ. Йосафатъ знѣсь спокойно сю зневагу, а щобы уникнути славы людської, никому про се не говоривъ, ажъ доперва за три лѣта Рутському.

Ось се образъ схизмы. Схизматики не лише за часобъ Йосафата були такъ хитрѣ та подступнѣ, але такожъ и нынѣ. Треба намъ тольки пригадати собѣ тѣ великѣ гоненя на Подкарпатю по свѣтовїй вѣйнѣ. Годъ вичислювати загарбаня церквей, пошкодженя церковного майна. Схизматики неначе тѣ розбйники нападали на священиківъ, тероризували народъ та насильно перетягали на православе. Була се чиста Голгофта нашої Церкви! Многъ хотѣли бы вернутися до католицької Церкви, та боялися погрозъ зо стороны схизматиківъ.

О русъкій народе Пôдкарпатя! вже часъ пробудитися. Встань зъ твого тяжкого душевного сну! Встаньмо всѣ, якъ одинъ мужъ до борбы! Знищѣмъ сей куколь, що насьявъ ворогъ нôчею то є схизму, що ширять съ всякѣ перевертишь. Бо схизма нищить нашу вѣру, а вѣра то нашъ надорозший скарбъ, схизма нищить добробутъ нашего народа, приносить всюды зô собою замѣшаня, та незгоду.

Якъ треба домагаймося своихъ правъ дорогою законовъ, на се маємо повне право. Въ тыхъ справахъ не будьмо дѣти, станьмо смѣло на судъ. Але передовсѣмъ молѣмся за тыхъ заблудившихъ нашивъ братовъ, щобы вони чимскорше прийшли до стада Христового, щобы не пропали, але мали житя вѣчне. Такъ Господи Исусе, дай щобы „всѣ єдино були!“

(Продовженя слѣдує).

Св. Церковь — хто до неї належить.

Церковь то суспѣльность видима, и о тѣмъ, що то значить — суспѣльность та чому вона видна, сказали мы тамтого разу а обѣцяли розповѣсти, хто належить до той суспѣльности церковної. Чи хто небудь, всѣ безъ выѣмку, чи якъ?

Ото, що нѣ, не хто будь, не всѣ люди загаломъ, вѣдовѣдаємо заразъ. Дивѣть, мы дойшли до того, що суспѣльность значить только, що велика спѣлка, а спѣлка отъ примѣромъ най буде, садовниківъ, то не твориться зъ горчарѣвъ, ковалѣвъ, але самыхъ садовниківъ; або въ спѣлцѣ шевской, тамъ такожъ не буде нѣ кравцѣвъ, нѣ мельниковъ а самѣ только шевцѣ. Такъ и до суспѣльности церковної не буде належати хто небудь. Нѣ поганы, нѣ магометаны, нѣ жиды, нѣ всякѣ іншѣ нехресты не належать до Церкви, а тольки самѣ самъсенькѣ хрещенї. Тому кажеся, що Церковь е то суспѣльность видима хрещеныхъ.

Але то ще не досить. Не досить, що хто тамъ має възвѣлку зъ термъну. Єго до якої будь спѣлки, чи якъ тамъ кажуть — до цеху якого будь не приймуть. Мусить мати — якъ то кажеся — ремесло въ рукахъ. Якъ має шевске, то до шевскогого цеху приймуть, але не до іншого. Так и въ Церквѣ. Не досить, що хто хрещений, хрещеныхъ богато є на свѣтѣ, але вони до Церкви Христової не належать. Є лютры кальвины, протестанты, схизматики — вони всѣ хрещенї, але до Церкви Христової не належать, бо вѣра у нихъ не є tota, яку Христосъ намъ оставилъ, не є правдива. Тому й кажеся: Що Церковь е то видима суспѣльность хрещеныхъ такихъ, що мають правдиву вѣру.

Але й то ще не все. Кожда спѣлка має свою голову. Цехъ має свого цехмайстра, село має свого старосту, чи начальника, держава цѣла має свого президента. Такъ и Церковь має свого Голову, Папу.

Видите. То соромъ зрадити свого президента, свою державу, а перейти до ворога. Але то не толькъ такъ въ державѣ, такъ само и въ Церквѣ! Церковь має свого найвишого начальника, князя, Папу въ Римѣ, Свягѣйшаго Отца. Хто належить до державы, той мусить тримати зъ президентомъ! Хто належить до Церкви, мусить тримати зъ Папою! То рѣчь ясна. Тому й кажется, що Церковь є то суспѣльностъ видима хрещеныхъ, що мають правдиву вѣру, а є з'єдиненї подъ спѣльною головою, Папою.

А теперъ ще вопросъ. Чи примѣромъ жиды належать до Церкви? Нѣ! Чому? Бо нехрещенї! А кальвины, лутры? Нѣ! Тажъ вони хрещенї. А то правда, що хрещенї, але ихъ вѣра не є tota, що Христосъ оставилъ, не є правдива. А схизматики належать до Церкви? Нѣ! Чому? Бо вони не хотять знати Свягѣйшаго Отца за голову св. Церкви, тай вѣра у нихъ такожъ попсована.

Отже то є тѣ три рѣчи, якѣ треба мати, аби належати до св. Церкви: св. хрещене, правдиву вѣру и св. Отца за Голову. Хто не має якоѣ зъ тихъ трьохъ рѣчей, той не є сыномъ св. Церкви. То запамятайте собѣ добре!

(Продовження слѣдує.)

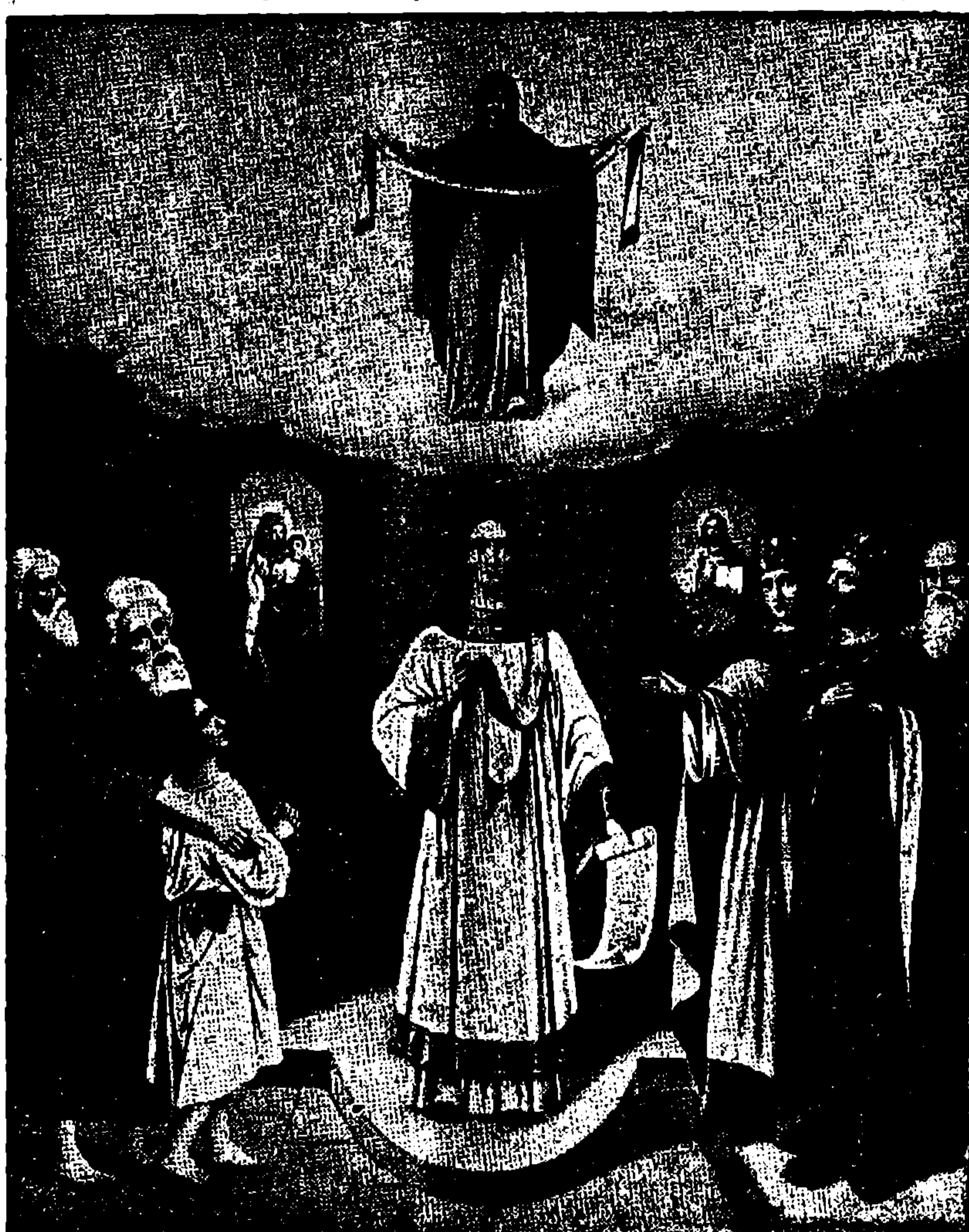
Велика вага катехизму.

Навернене великого італійського письменника, Папінія, є сполучене зъ приготованемъ його дѣтей до первого св. Причастія.

Дѣтей виховувала побожна мати. Поздинѣйше дала ихъ до школы монахинь и вони мали ихъ приготовити до первого св. Причастія. Але мати хотѣла, щоби й батько навернувся до Ісуса Христа й тому просила його, най вбнъ поможе дѣтямъ учитися катехизму.

Батько зъ початку одмовлявся, але потомъ на просьбу своєї жоны зачавъ перебирати зъ дѣтьми лекцію за лекцію зъ катехизму. Коли розпознався мало зъ катехизомъ, почавъ все бôльше нимъ интересуватися. Поздинѣйше цѣлого його перечитавъ и перевчився. Бачучи тѣ глубокѣ и яснѣ правди, якѣ католицька Церковь учить, самъ навернувся. За кôлько дній разомъ зо своею дочкою приступивъ до первого св. Причастія.

Якъ много помогає й старымъ читати катехизмъ!

Царице наша.

Царице наша и Маріє,
Радость, вѣхъ и надъе,
Глянь на насъ любо яснымъ зоромъ,
Покрый вѣдъ зла насъ омофоромъ.

За нами встався въ Свого Сына,
Бо ты заступница едина,
Гы помочь, вѣхъ, осолода,
На кого прийде зло. неюда.

Нѣхто не чувъ, щоби кто у Тебе,
Просячи помочи въ потребъ,
Въ Тебе, Пречиста, однотъ,
Не дѣзnavъ ласки пресвятоѧ.

Въ святой любови, въ широй вѣрѣ,
До Тебе йдемъ въ днъ юря спѣрѣ,
И Тебе просимъ и блааемъ:
Змилийся надъ нашимъ рѣднымъ краемъ.

ИЗЪ ЖИТЯ СВЯТЫХ

Заступница на мѣсяць октябрь.

Преп. мати Таисія.

Таисія свята, що нынѣ тѣшиться въ небѣ вѣчнымъ щастемъ и належить до лицу Святыхъ, була колись великою грѣшницею. За молоду, по примѣру и за намовою своею власною матери, жила въ грѣхахъ, та ще другихъ до грѣха зводила.

О єъ грѣшнѣмъ житю дойшла вѣсть ажъ на пустыню до св. пустынника Пафнутія. Вонъ сейчасъ выбрався до мѣста, знайшовъ Таисію, зачавъ говорити зъ нею и довѣдався, що грѣхъ не знищивъ въ нѣй до чиста св. вѣры, але що вона ще вѣрить, що Богъ є всюди и все бачить. Тодѣ св. мужъ передставивъ ѿй злобу грѣха, сказавъ, що вона буде мусѣла здати рахунокъ передъ Богомъ не лише за свои грѣхи, але й за грѣхи тихъ всѣхъ, що ихъ до грѣха привела. Таисія заразъ познала, що Пафнутій, хотяй перебраный якъ звичайний чоловѣкъ, є святымъ пустынникомъ; тожъ упала єму до ногъ и просила, щобы показавъ ѿй дорогу до поправы. Святий казавъ зобрati всѣ богацтва, якъ призбирала въ часъ свого грѣшного житя — и спалити публично на мѣстѣ, абы такъ направити всѣ згіршеня. Вона выполнила его розказъ. Потомъ завѣвъ єъ св. Пафнутій до жѣночого монастыря на покуту. Вонъ замкнувъ єъ въ келѣїцѣ и не казавъ єъ ничего давати только хлѣбъ и воду, ажъ самъ прииде. Таисія вѣдь себе просила монахинь, щобы єъ ничего, кромѣ води и хлѣба не давали, хотяй бы вона не знати якъ просила и плакала. Вона дуже ображала Бога и хоче теперь правдиво покутувати за свои грѣхи. Коли вже св. пустынникъ вѣдходивъ, просила ще Свята, щобы єъ навчивъ, якъ має молитися. Вонъ вѣдповѣвъ: „Сядь собѣ на земли, звернись лицемъ до сходу и говори заедно: Ты, що мене сотворивъ, помилуй мене. Имени Бога не взытай, бо ты негодна“. Свята послухала его рады. Черезъ три роки не показувався св. Пафнутій, а Таисія сама не змѣняла своего житя. По трьохъ лѣтахъ прийшовъ Святий, отворивъ келѣю и позволивъ Таисії жити зъ іншими монахинями, бо Господь принялъ єъ покуту, а навѣть въ видѣнію обявивъ св. Павлови Преподобному єъ будучу славу въ небѣ. Свята жила вже лишь 15 днївъ по выходѣ зъ келиї. Спокутувала свои грѣхи и Господь покликавъ єъ до себе.

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ ОКТОБЕРЬ

Береженя чести ближнього.

Честь у людина стоять бôльше, якъ срѣбло, якъ золото, якъ и усь богатства земськѣ. Честь — се жерело зъ якого пливє и богатство и щастя и вдоволеня. Тому, хто нарушить чужу честь, то робить дѣло гôрше вôдъ злодія, вôдъ розбйника и вôдъ пôдпаляча. Нищити честь ближнього — се нищити його найбôльше дочасне добро. Кôлько то людей волъло бы радше смерть понести, якъ заznati неславы мѣжъ людьми. Нѣщо лекшого однакъ, якъ нарушити добру славу нашого ближнього. Половина усъхъ людськихъ бесѣдъ се нарушуваня доброѣ славы людей. Бо чи жъ звычайно бесѣды бувають чимсь іншимъ, якъ обмовою, клеветою и сіяніямъ незгоды? Тому, що найчастѣйше люде грѣшать тымъ, що нарушають честь своїхъ ближнѣхъ, тому и треба тому грѣхови добре при-
дивитися.

Найчастѣйший блудъ, якимъ нарушуємо чужу честь се обмова. Обмова то є выявлення безъ причини тайныхъ блудовъ ближнього, якъ вонъ дѣйсно зробивъ. Вона є грѣхомъ, бо нею зменшуємо славу ближнього, яку вонъ мавъ у людей. Ближній тежъ може мати дѣйсно якѣсь тайнѣ хибы, але про тѣ хибы никто не знає, а ты коли вôдкрываєшъ ихъ передъ людьми, нищишъ тодѣ ту славу, якою люде його чествували.

Обмовникъ гôрший вôдъ звѣра. Нихто не видѣвъ, щоби песъ пожеръ пса, щоби мышъ заѣла другу мышъ, або, щоби вовкъ поглотивъ іншого вовка. Обмовникъ однакъ роздирає своїхъ ближнїхъ и то не чѣпає лише ихъ тѣла, але и душъ. Вонъ лазить изъ хижѣ до хижѣ, якъ той голодный песъ и розносить повсюди неприємну вонь гною.

Ще гôрший грѣхъ, якъ обмова се клевета, або очернення. Клеветою грѣшимо тодѣ, коли другому приписуємо блуды якихъ вонъ не зробивъ, або по просту говоримо на другого неправду.

Клевета се найчорнѣйша несправедливость. Клеветою послугуються люде пôдлоѣ вдачѣ, люде заздробнѣ и невдячнѣ. Жиды неслучно очернювали Ісуса Христа передъ Пилатомъ, немов бы то Вонъ бунтувавъ народъ и заказувавъ платити цѣsarеви податковъ. Клеветникъ — гадина, що скрыто кусає. Слушно каже про нихъ св. царь

Давидъ: „Отруя змѣева пôдъ зубами ихъ“. Тѣ, що клевечуть нехай памятають, що вони роблять службу книжниковъ и фарисеевъ, а тѣ, що невинно терплять на чести, нехай собѣ пригадують, що и Иисусъ невинно бувъ засудженый и невинно терпѣвъ страшну неславу.

На ще щось мы повиннѣ тямити, 1) що грѣшать не лише тѣ, що обмовляють або очернюють але и тѣ, що слухають обмовъ и очернень, 2) що хто несправедливо нарушивъ честь ближнього, є обовязаный ту честь найскорше направити и коли бы черезъ нашъ языкъ ближнїй понѣсь шкоду на майнѣ, то и ту шкоду мусимо йому надгородити.

Найлѣпше чести ближнього не тыкати. Не судѣть, абы вы не були судженѣ. (Мат. 7. 1). Хто ближнього судить того и Богъ колись строго осудить. Чести ближнього не нарушуймо, а будьмо для нього выбачливѣ, то и Богъ для насъ буде выбачливый и милосердный.

Образъ Христового Серця на серцѣ.

Якъ знаємо, самъ Спаситель хотѣвъ, щобы образъ Його Пресв. Серця гравъ головну ролю въ набоженствѣ до Пресв. Серця. Спаситель изъ доброты своеї обѣцявъ великий благословенства тымъ, що будуть носити той образъ, що будуть Його почитати и розширювати Його культь.

Жадавъ вôдъ св. Маргареты, котру собѣ выбравъ за апостолку того набоженства, щобы вона носила той образъ на свому Серцю. Вона дѣйсно послухала. Положила собѣ образокъ Божого серця, яко печать вѣрности на сердце и стало Його тамъ носила. — Ся на око дрѣбничка — була великою въ очахъ Спасителя. А сей образъ е предорогий для нього и святый для кождого, що любить Иисуса Христа.

Тому не говорѣмъ: Маємо на іконѣ цѣлого Спасителя, а у св. Причастю маємо присутнаго цѣлого Иисуса, що намъ отже зъ образка?

Вôдповѣдь: Богъ поступає зъ нами по нашей природѣ. Мы не чисто духовнѣ. По установленомъ Божомъ порядку приходять намъ освященя и духовнѣ дары. Якъ вѣра зѣ слуху, по словамъ св. Павла, подобно и побожність проникає до насъ крѣзъ образъ.

По друге такого способу почитаня домагається самъ Спаситель. Св. Маргарета такъ пише: „Нашъ божественный Учитель менѣ казавъ, що вымагає и хоче, щобы мы чинили образки Його Пресв.

Серця, щобы тѣ, що Його схочуть почитати могли Його носити“. Сей звичай завела межи своими новицями.

Межи людьми сей звичай поширила побожна Магдалина Ремюза. Коли 1720. р. страшный морь поширився въ Француському городѣ Марсей, вона за помочю своихъ сестеръ-монахинь раздала тысячу медаликівъ Пресв. Серця, щобы люде шукали въ нѣмъ прибѣжища. Дѣйсно въ короткому часѣ морь минувъ.

Въ часахъ великоѣ Француськоѣ революції, якобины (революціонеры) переслѣдували тыхъ, що носили медалики Пресв. Серця. За те вони забили много священниківъ у Парижу и 16 монахинь у Компіенъ.

За свѣтовоѣ вѣйни Француськѣ вояки припинали собѣ на грудяхъ образокъ сього Серця зъ написомъ: „Надѣя и Спасеня Франції“. И сей образокъ бувъ однимъ изъ середниківъ побѣды Французовъ.

Колько то людей побѣдило душевныхъ вороговъ черезъ сей образокъ. Хто носить сей медаликъ зъ великимъ довѣрямъ и жиющи по бажаню Пресв. Серця, може сподѣватися обѣтниць, якѣ здѣлало те Серце.

Похѣдь будистовъ зъ хрестомъ.

Оденъ мисіонаръ въ викаріятѣ Падъ Диємъ, въ Индохинахъ, бувъ недавно свѣдкомъ небувалоѣ подѣї. Бачивъ вонъ, якъ цѣле поганське село будистовъ, наслѣдувало католиковъ, ишло процесійнымъ походомъ зъ хрестомъ на чолѣ. Здивованый тымъ обявомъ, запитавъ мисіонаръ будистовъ, задля якої причини се роблять. „А ось въ давнихъ лѣтахъ — вѣдповѣли вони — мы бачили, якъ се редъ прикрыхъ часобъ, уряджували собѣ католики процесію и мы ихъ опѣсля въ тѣмъ наслѣдували и за кождый разъ черезъ се находили помочь у Бога. Сего року — казали — намъ гѣрше жиється, чимъ коли небудь, тому й постановили перейти черезъ село въ процесійномъ походѣ зъ хрестомъ“. — „А чи не лѣпше було бы для васъ стати католиками, чимъ ихъ лишь наслѣдувати“ — спитавъ дальше мисіонаръ. — „Певно, що було бы лѣпше — вѣдповѣли. Вже колька лѣть тому, було готове наше село приняти Христову вѣру и вже приїхавъ католицький мисіонаръ, щобы насъ охрестити, однакъ старшѣ зъ помѣжъ насъ радили йому, що то буде лѣпше трохи почекати, доки всѣ зъ цѣлого викаріяту не познають Христовоѣ науки“. — Ну и якразъ теперъ настала до сего вѣдповѣдна хвиля и зъ наверненямъ будистовъ у викаріятѣ Падъ Диємъ збѣльшился громада христіянъ зъ 35.000 на близько повтора міліона.

НОВОСТИ

У Мукачевѣ въ Монастырѣ на Чернечой Горѣ на одпуть Пресвятої Богородицѣ зйшлося дуже велике число почитателівъ Матери Божої. Найвѣдраннѣший обявъ однакъ се сей, що число причастниківъ зъ року на рокъ бѣльшає. Сього року число дойшло майже до 10.000 (десять тисячъ), о сотку бѣльше, якъ минувшого року.

Въ Ужгородѣ въ дняхъ 5-8. IX. вѣдбулася перша серія реколекцій для священниківъ Мукачевської епархії підѣ проводомъ Впр. о. Онуфрія Бурдяка ЧСВВ. Учасниківъ було понадъ 70. Ихъ Ексцеленція еп. Александеръ Стойка, такъ само робивъ реколекції перебуваючи разомъ цѣлый часъ зо своими священниками.

Въ Нѣмечинѣ въ Єсенъ, вѣдбувся 71-ый з'ездъ нѣмецькихъ Католиківъ. На нѣмъ були присутній Ихъ Ексцеленція нунцій Орсеніго и комисаръ для Пруссії Др. Брахтъ. Президентъ Гіндебургъ заславъ привѣтну телеграму. Головна точка нарадъ була, надъ середниками, щобы Христосъ знову запанувавъ по великихъ городахъ. Богослуження кончилося на найвищомъ вершку Балденейської

горы. Мѣсце передъ престоломъ, що було приготоване для 160.000 людей, було выполнено вщерть.

Японський урядъ вѣдзначивъ монахиню. Японський урядъ вѣдзначивъ оденомъ сестру Орезиму Чина св. Павла зъ Шартръ. Вона безъ перерви вже працює на мисіяхъ 58 лѣтъ, а родилася ще року 1845.

Подяка президента Христовому Намѣстнику. Президентъ республики Парагваю, Йосифъ Гуджіянъ, переславъ въ послѣднѣмъ часѣ каблєграмомъ Святѣйшому Отцеви въ Римѣ щиру подяку вѣдь свого народу за те, що Апостольська Столиця зволила въ Парагваю отворити особну церковну провѣнцію и висвятила для неї двохъ новихъ Епископівъ. Рѣвножъ подякувавъ президента за своє вѣдзначення, якимъ надѣливъ його Христовий Намѣстникъ, посылаючи йому лицарський ордеръ св. Сильвестра.

Слѣди житя на звѣздѣ Венери. Институтъ Карнегія у Вашингтонѣ оповѣщує вислѣды дослѣдівъ найбѣльшої астрономичної обсерваторії свѣта на Горѣ Вілсона въ Калѣфорнії. Стоналевымъ зеркальнымъ те-

лескопомъ вѣдкрыто на звѣздѣ Венерѣ рѣжнѣ складники, якѣ вказують на можливость житя. Одначе чи є тамъ дѣйсно житя, ще не довѣдомо.

Дѣти богатырѣ ширять большевизмъ. „Азъ Ештъ“ доносить зъ Черновець: Полиція вѣдкрыла тутъ велику комунистичну организацію, зложену головно зъ молодѣ середныхъ шкôль. На чолѣ той организації стояла дочка фабриканта, котрого рахують на кѣлька міліоновъ майна. Та панѣ, Олена Губеръ, финансowała большевицьку організацію, котра мала власну друкарню й выдавала численнѣ вѣдозы. Кромѣ Олени Губеръ скомпромѣтований цѣлый рядъ синовъ и дочекъ визначныхъ родинъ. Видно, дурѣють зъ гаразду. Зовсѣмъ подобнѣ проявы були у Франції передъ великою революцією.

Религійна пропаганда въ кинѣ. Италійська преса повѣдомляє, що Св. Отець папа Пій XI. постановивъ выкористати кино для религійної пропаганды. До Голлвуду, головно фільмової фабрики, вѣхали три мисіонарѣ, щоби опанувати фільмову технику. По ихъ поворотѣ повстане кинова фабрика въ Чѣта день Ватикано. Въ нѣй выроблятимуть религійнѣ фільми зъ житя святихъ та визначнихъ церковныхъ дѣячовъ.

Найшовъ лѣкъ проти крѣзы. Секретаріятъ Союза дѣстас почтою десятки проектовъ боротьбы зъ крѣзою. Въ однѣмъ зъ нихъ є такий плянь: Заборонити на 5 лѣтъ уживаня всякихъ машинъ. Всю робити руками. Всѣ машини опечатати, а хто потайки уживавъ бы машини, того заразъ застрѣлити, таки на тѣмъ мѣсци, де уживавъ машину. Безъ того — пише авторъ проекту — не обойдеться.

27 міліоновъ жебраковъ! — 30 стейтівъ ухвалило брати допомоги зъ публичнѣхъ фондовъ. — Нужда страшна. „Дейли Телеграфъ“ доносить: Наближаться четверта зима безроботя. Число безроботныхъ дойде до 11 міліоновъ, зъ родинами до 27 міліоновъ душъ. Нема никакої надії на поправу вѣдно-синъ. Все, що мали мѣсцевѣ организації, вже вычерпане. Супротивъ того президентъ Гуверь вѣдступивъ вѣдь засады, що добродѣйнѣсть повина бути толькоФ приватна й пôдписавъ актъ, дозволяючи стейнамъ, користати зъ державного кредиту на пôдмоги безроботныхъ, але тольки въ крайнїй потребѣ. На 48 стейтівъ вѣдразу зголосилося 30 стейтівъ по новѣ фонды. Зъ тогого одного факту видно, яката тамъ страшна бѣда. Головна причина — забули мы на Бога.

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородѣ

поручає слѣдуючѣ книжки своєго изданія:

„Молитвенник християнскоѣ родини.“ Составивъ о. П. К. ЧСВВ.

Форматъ 12×17, сторонъ 832, содергитъ:

Молитви повседневнѣ, утреннѣ, вечернѣ, въ часѣ Сл. Божоѣ, до Пр. Серця Іисусового, до Преч. Дѣви Марії, до Святыхъ; молитви супруговъ, на всякѣ потребы, передъ и по Сповѣди, передъ и по св. Причастію, однустовѣ, о щасливу смерть, при недужихъ, за душѣ въ чистилищи, (мытарствѣ); науки для супруговъ. Чинъ Вечерни, Утрени, Ирмосы воскреснѣ и празничнѣ, Божественна Литургія, тропарѣ и кондаки, воскреснѣ, дніянѣ, на всякѣ потребы, апостолы о усопшихъ, паастась, тропарѣ и кондаки 4-десятницѣ, 5-десятницѣ и празниковъ цѣлого року. Акафистъ до Іис. Христа, Преч Дѣвы, св. Николая, Параклісъ до Пресв. Богородицѣ, молебснъ до Найсв. Серця Іис. и Преч. Дѣви Марії, Пѣснѣ церковнѣ (всѣхъ 68), Супликація, пѣснь благодарственна, Пасхалія и календарь.

Цѣна оправленого примѣрника 20 Кч, зъ почтою 24 Кч.

Молитвеникъ для греко-каѳолицкого русскаго народа. Составивъ о. Петро Котовичъ ЧСВВ. сторонъ 507. Изданіе II.

Содержаніе сеѧ книжки: Короткій катехизмъ; Молитви повседневніи; Молитви утренніи, Молитви вечерніи, Молитви подчасъ Службы Божоѣ, Приготовленіе до св. Сповѣди, Молитви предъ и по Сповѣди, Молитви предъ и по св. Причастію, Молитви до пресв. Сердца Іисусового, Молитви до Пречистої Дѣвы Марії, Молитви до святыхъ. Чинъ Утрени, Божественна Литургія, Чинъ Вечерни. Акафистъ до І. Христа, Акафистъ до Преч. Дѣвы Марії, Тропари воскресни и повседневни, Служба на всякое прошеніе, о усопшихъ, Тропари и Кондаки св. Четыредесятницы и всѣхъ празниковъ декретальныхъ. Кромѣ сего есть: Пѣснѣ на Рождество Христове, Пѣснѣ въ честь св. Тройцѣ, Пѣснѣ въ честь Преч. Дѣвы и св. Отца Николая, Пѣснь благодарственная, Календарь цѣлого року и Пасхалія. Оправленный стоитъ 8 Кч, съ почт. засылкою 9 Кч.

„Skarb duši“ molitvennik dla molodeži sostaviv o. P. K. ČSVV. format 7×11 storon 384:

Soderžanie: Korotký katechizm; molitvý; povsednevnyja, utrennyja, večernyja, v časi Služby Božoji, pered i po Spovidy, pered i po sv. Pričastiju, do Najsv. Serdca Isusa i Pr. D. Mariji i do Svjatych; Čin Utreni, Večerni, Bož. Liturglja; Tropari i kondaki; voskresni, dnevni, različnych namirenij; tropari i apostoly o usopšich; tropari i kondaki četyredesjatnici i pjatdetjatnici: Tropari i kondaki prazdnikov ciločho roku: pisni, kalendar.

Оправленный стоитъ 6. Кч зъ почтою 7. Кч.

Да святится Имя Твое. Молитвословъ для молодежи. Стор. 223.

Печатаный окремъшно русскими а окремъшно латин. буквами. Содержаніе: Короткій катехизмъ. Молитви повседневніи, утренніи, вечерніи, подчасъ Службы Божоѣ, передъ и по Сповѣди, предъ и по св. Причастію, до Пресв. Сердца Іисуса, до Преч. Дѣви Маріи и до св. Іосифа; Чинъ Вечерни, Утрени, Божественна Литургія, Тропари и Кондаки воскресни, на всякое прошеніе и о усопшихъ; Пѣснѣ на Рождество Христове въ честь Пресв. Тройцѣ, къ Пресв. Дѣвѣ Марії и въ честь св. Отца Николая,

Оправленный стоитъ 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч.

Mennyei Harmat. Сторонъ 256. Змѣсть сего молитвенника есть слѣдующій: Mindennapi imádságok, katekizmusból, reggeli imádság, esti imádság, különféle imák, Szentségi imádságok: gyónási ájtatosság, áldozási ájtatosság, mise-imák, nyilvános Isteni szolgálatok, énekek a reggeli Istentiszteletból, a szent Liturgiából, a délutáni Istentiszteletból. Kiedészítő részek a nyilvános Isteni szolgálatokhoz: vasárnapokra, a hét napjaira, a nagybőjti időszakban, a husvét-pünkösdí időszakban, az állandó ünnepekre, különféle alkalmakra: a Szentlélek segítségül hivására, minden jókérés szándékára, háalandús szándékára, a halottak lelki nyugalmáért. Panachidán. Engesztelő ének a legiméltóságosabb Oltáriszentséghez.

— Молитвенникъ переплетеный въ повполотно стоитъ 5 Кч. зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

Молебень къ Святѣйшому Сердцу Іисуса и къ Пр. Дѣвѣ Маріи.

Содержить кромѣ двохъ молебновъ, дасколько пѣсней къ Пресв. Сердцу Іисуса и Преч. Дѣвѣ Маріи и Пѣснь благальну (супликацію). Печатана окремо рускими, а окреме латинскими буквами. Сторонъ 44.

Цѣна 80 гел., зъ почтою 1 Кч.

Найсвятѣйшое Сердце Спасителя. Коротка наука для членовъ общества Найсв. Сердца Г. Іисуса Христа. Сторонъ 64.

Содержаніе: Исторія набожности до Пресв. Сердца Іисуса и ласки, которая Іисусъ пріобѣдавъ почитателямъ Пресв. Сердца. Повинности для членовъ сего общества. Дасколько молитовъ къ Пресв. Сердцу Іисуса. Молебень къ Н. С. Іисуса. Дасколько пѣсней къ Н. С. Іисуса. Прочто почитаеме Н. Сердце Іисуса? Печатана окремо рус. а окремо лат. азбукою.

Оправл. 3 Кч., брошурою. 1·50 Кч, почт. засыл. 60 гел.

Девять-дневне набоженство до Найсв. Сердця Іисуса Христа.

Цѣна 80 гел. зъ почтою 1 Кч.

Рожанецъ до св. Ранъ або до милосердія Іисуса Христа.

Цѣна 40 гел. зъ почтовою засылкою 60 гел.

Крестна дорога. Окреме печатана рус. азб. и окреме лат. 14 корот. розважань о страстяхъ Христовыхъ. Цѣна 1 Кч. зъ почтовою засылкою 1·40 Кч.

Отпустовъ молитвы. Сеся книжочка содержитъ: Короткое поученіе о отпustахъ и дасколько молитовъ надѣлен. отпустами. Сторонъ 16. Цѣна 50 гел., а зъ почтовою засылкою 70 гел.

Засылается лемъ за готовъ грошъ або за послѣплатою (dobirka)

Листы и грошъ треба засылати на адресу:

Выдавництво Чина св. Василія Великого, Ужгородъ,
Раковція улица число 54.

Листы изъ заграницы треба адресовать такъ:

Vydavničtvo Čyna sv. Vasiliya Velikoho, Užhorod.
Rakovci ulica č. 54. Podkarp. Rus. ČSR. — Evropa.